



# Միսաք Մեծադեմ

## Աշնանային հեծություններ

Իրիկուններն ես կը խոկամ,  
ամայության երգը կ'ացնի  
պատուհանիս երբ առջևն,  
անկապ ձայներ զիս կը թովեն,  
հոգվույս մեջն մերթ Աշունի  
կ'անցնի հանկարծ ուրուն տարտամ:

Գիշերն համբուն ես կ'երագեմ  
ցավը կյանքի Աշուններուն,  
ու շամբուշ հովն՝ որ կը տանի  
դեպի տամուկ խորշեր նրսեմ՝  
գոս տերևի տեսիլն աղփուն,  
որ օդին մեջ կը տատանի:

Եվ ցուրտ այգուն միշտ կը դիտեմ  
պարուտակը մըշուշներուն,  
գոր գիշերվան անտես ձեռքեր  
թույլ միջոցին մեջ են ձրգեր,  
վրհատության պես մոլորուն՝  
գոր քաշած է սերն հոգվույն դեմ:

Բայց թափառի՛լ կուզիմ ընդմիշտ,  
մատախտղիին ու հովին դեմ,

ու դաշտերուն մեջ ամայի,  
ուր աչքն ահով միշտ կը նայի,  
դիտել՝ տժգույն ու դալկադեմ  
բարձունքներուն տամուկն ու վիշտ:

Հոգիս հիմակ հափրանքն ունի  
սիրո խանդ ու հրայրքներուն,  
ու ծաղկալից եղկ ջերնության  
վայելքեն վերջ բազմաբուրյան,  
կ'ուզե մշուշն այս օրորուն,  
ու ցրտագին գովքն Աշունի: